

ρουσιάζεται ποτέ όταν εἶνε ξένος τις ἐδῶ. Ἄλλως οὐδὲ ἡμεῖς τὸν βλέπομεν πολὺ, διότι εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται πάντοτε διὰ τῆς ὀπισθεν θύρας.

«Καλὴ νύκτα, Παῦλε.»

«Καλὴ νύκτα, κύριε Οὐττερσον.»

Βαρύθυμος καὶ περιφροντὶς ἀνεχώρησεν ὁ δικηγόρος, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του.

«Πτωχὲ μου Τζέκυλ!» ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. «Πρέπει νὰ εὐρίσκειται εἰς φοβερὰν ἀμηχανίαν. Ἦτο ἀδάμαστος καὶ ἀκόλαστος, ὅτε ἦτο νέος. Ἄλλ' ὅμως τὰ νεανικά του ἀμαρτήματά θὰ ἐσυγχώρησε βεβαίως πρὸ πολλοῦ ὁ πανάγαθος Θεός. Τί ἀρὰ γε νὰ εἶνε εἰς τὸ μέσον; τί δεσμεύει αὐτόν μετὰ τοῦ Ἄυδ; Εἶνε τὸ φάσμα παλαιᾶς τινος ἀμαρτίας; Εἶνε κρύφιόν τι ἀνοσιούργημα, τὸ ὁποῖον καταβιβρώσκει ὡς καρκίνος τὴν ζωὴν του; Εἶνε τιμωρία, ἣτις βραδέως μὲν ἀλλ' ἀναποδράστως ἐπέρχεται, μετὰ πολλὰ ἔτη, ἀφοῦ πλέον πρὸ πολλοῦ ἐλησμονήθη τὸ κακούργημα;»

Ἡ σκέψις αὕτη ἐνέβαλε τὸν δικηγόρον εἰς φόβον περὶ τῆς ἰδίας του ἀσφαλείας. Ἀμέσως ἤρχισε νὰ ἀναθεωρῇ συνοπτικῶς τὸ ἰδιὸν του παρελθόν. Ἐβασανίζετο συλλογίζομενος, ὅτι καὶ ἐν τῷ ἰδικῷ του βίῳ ὑπῆρχεν ἴσως κεκρυμμένον ἐγκλημά τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνδυμηθῇ. Ὀλίγιστοι ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ ἀναθεωρῶσι τὸ παρελθόν των μὲ τόσον ἀναπεπαιυμένην συνείδησιν, ὅσον ὁ δικηγόρος Οὐττερσον. Ἐν τούτοις, ἡ αὐστηρότης μὲ τὴν ὁποίαν ἔκρινε τὰς ἰδίας του πράξεις δὲν τῷ ἄφινεν ἡσυχίαν. Εἶχε πάντα λόγον, νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν, ὅτι τὸν ἐβοήθησε νὰ ὑπερικήσῃ πολλοὺς δεινοὺς πειρασμούς. Ἐπὶ τέλος, κατέληξε πάλιν εἰς τὸν Τζέκυλ καὶ εἰς τὸν Ἄυδ.

«Αὐτὸς ὁ Ἄυδ» ἔλεγεν ὁ Οὐττερσον καθ' ἑαυτόν, «πρέπει νὰ ἔχη φοβερὰ μυστικά. Σκοτεινά, καταχθόνια ἔργα, ἀπέναντι τῶν ὁποίων καὶ ἡ χειρίστη πράξις τοῦ Τζέκυλ θὰ λάμπῃ ὡς ὁ ἥλιος. Ὅχι, αὕτη ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ λάβῃ τέλος. Καὶ μόνη ἡ ἰδέα ὅτι αὐτὸς ὁ κακούργος συνδέεται τόσον στενῶς μετὰ τοῦ Τζέκυλ μου ἐμποιεῖ φρίκην. Καὶ τὸ χειρίστον εἶνε ὅτι αὐτὸς ὁ κακούργος, ἂν ἐγνώριζε τὴν διαθήκην τοῦ Τζέκυλ, θὰ κατελαμβάνετο ἴσως ὑπὸ ἀνυπομονησίας. Πρέπει ἐξ ἀπάντος νὰ ἐξερευνήσω αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἀντὶ πάσης θυσίας. Φθάνει μόνον νὰ μὲ ἀφήσῃ ὁ Τζέκυλ,» προσέδηκε τεθλιμμένος καὶ περιφροντὶς, «φθάνει μόνον νὰ μὴ μὲ ἐμποδίσῃ!»

Καὶ οἱ ἀκατανόητοι ὄροι τῆς διαθήκης ἐπανήλθον πάλιν εἰς τὸν νοῦν του ἐναργῶς καὶ ὠρισμένως.

III.

Δύο περίπου ἐβδομάδας μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα συμβάντα ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ παρείχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του μίαν ἐκ τῶν συνήθων του ἐκείνων ἐστίασεων, αἵτινες πάντοτε διεκρίνοντο διὰ τὰ ἐξαιρετὰ φαγητά, τοὺς ἐκλεκτοὺς, παλαιοὺς οἶνους καὶ τοὺς ἐπίσης ἐκλεκτοὺς συνδαιτυμόνας. Ὁ Οὐττερσον ἔμεινε ἀκόμη, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν λοιπῶν ξένων. Ὁ Τζέκυλ, ὠραῖος ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, πενητηκοντούτης περιόδου, μὲ ἐντελῶς ἐξυρημένον πρόσωπον, μὲ ἐλκυστικὰ χαρακτηριστικὰ ἐκφράζοντα ἀσυνήδη νοημοσύνην καὶ μεγάλην τῆς ψυχῆς ἀγαθότητα, ἔμεινε λίαν εὐχαρίστως μετὰ τοῦ Οὐττερσον κατὰ μόνας· ἠτένιζε μετὰ προφανοῦς εὐαρεσκείας τὸ σοβαρὸν καὶ ἤρεμον πρόσωπον τοῦ δικηγόρου καὶ ἐνετρόφα ἐν τῇ εὐγλώττῳ ὀλιγολογία αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλος μετὰ μακρὰν σιγὴν εἶπεν ὁ Οὐττερσον: «Ἀπὸ πολλοῦ ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ ὁμιλήσω, Τζέκυλ· γνωρίζεις, περὶ τίνος· περὶ τῆς διαθήκης σου.»

Τὸ θέμα τοῦτο δὲν ἐφάνη ἀκριβῶς εὐάρεστον εἰς τὸν Τζέκυλ· ἐν τούτοις ὅμως, μετὰ τινος βεβιασμένης εὐθυμίας ἀπήντησεν ὁ ἰατρός: «Πτωχὲ μου φίλε, Οὐττερσον· εἶμαι πολὺ κακὸς πελάτης σου. Ἡ διαθήκη μου φαίνεται ὅτι σὲ κάμνει δυστυχῆ· αὕτη ἡ διαθήκη σοῦ εἶνε παλοῦκι στὸ μάτι· ὅπως καὶ ὁ Λάνυον, αὐτὸς ὁ σχολαστικὸς γέρον, δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀκούσῃ ἀνευ φρίκης τὰς «ἐπιστημονικὰς αἰρέσεις» μου, ὡς ἀποκαλεῖ τὰς θεωρίας μου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνεσαι τόσον σκυθρωπός. Τὸ ζεύρω, ὁ Λάνυον εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, καλὸς φίλος — ἀλλὰ σχολαστικὸς, ἀδιάτρεπτος, σκληροτράχηλος, φλύαρος σχολαστικὸς.»

Χωρὶς νὰ δώσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὰς περὶ τοῦ Λάνυον παρατηρήσεις τοῦ Τζέκυλ, εἶπεν ὁ Οὐττερσον: «Ξεύρεις, ὅτι ποτὲ δὲν ἐπεδοκίμασα τὴν διαθήκην σου.»

«Πάλιν μὲ τὴν διαθήκην μου!» ἀνεφώνησεν ὁ Τζέκυλ· «τὸ ζεύρω, τὸ ζεύρω» ἐξηκολούθησεν ὀλίγον τι ἡρεδισμένος, «μοῦ τὸ εἶπες τουλάχιστον πολὺ συχνά.»

«Καὶ σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω ἀκόμη μίαν φορὰν» ἀπήντησεν ὁ Οὐττερσον· «ἔτυχε νὰ μάθω μερικὰς πληροφορίας περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἄυδ.»

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χαϊβεργ.

(Συνέχεια.)

Μὲ τιμῆ αὐτὴ ἡ ἀγάπη — μὲ συγκινεῖ· — σὰς εὐχαριστῶ. — Ἄλλὰ ἡ κρίσις μου; . . . Ἀπατάμαι ἐν τῇ περὶ τοῦ πατρὸς σας κρίσει μου;»

«Ὅχι, κόμησσε —»

«Καλὰ λοιπόν. Μοὶ ἀποδίδετε τὴν ἡσυχίαν μου καὶ μὲ στερεώνετε εἰς τὴν ἀπόφασίν μου. Καὶ τώρα μίαν παράκλησιν. Μοὶ ἐγράψατε ὅτι εἰσθε φίλος μου. Ἀπαιτῶ ἐκ τῆς φιλίας σας μίαν χάριν, τὴν μεγίστην ἴσως χάριν, τὴν ὁποίαν ἄνθρωποι μεταξὺ τους εἰμποροῦν νὰ ζητήσουν καὶ νὰ κάμουν — Ἐγκαταλείπετε τὸ Ἄρβοργον;»

«Ναί, κόμησσε —»

«Καὶ δὲν ἐπιστρέφετε πλέον ποτέ! ποτέ;»

«Σὰς τὸ ὑπόσχομαι —» ἐπρόφερον ὁ Καῖν μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

«Τότε λοιπόν ὅλα εἶνε ἐν τάξει μεταξὺ μας. Ὅα εἶπω εἰς τὸν πατέρα σας τὸ ναί! Ἔχετε ἡγία, κύριε κόμη! Μὴ με λησμονήσετε καὶ δεχθῆτε τὴν εὐκρινῆ ἐκφρασίαν τῆς εὐγνωμοσύνης μου.»

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κόμης Σλειβεν καὶ ἡ σύζυγός του ἐπέστρεψαν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀπεμακρύνθησαν ἀπ' ἀλλήλων ὁ Καῖν καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία. Ἐπηκολούθησε βραχεῖα τις συνδιάλεξις καὶ μετὰ ταῦτα ἀπεχωρέτισεν ὁ Καῖν καὶ ἀπῆλθε. Παρὰ

τῆ θύρα εἰσὶν τὴν χεῖρα εἰς τὴν Κλεμεντινᾶν Ἰουλίαν, ἐκράτησε τὴν ἰδικήν τῆς ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς, καὶ ἀμφότεροι προσετένισαν ἀλλήλους εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς δύο ἄνθρωποι ἀποχαιρετιζόμενοι ἐν βαθεῖα συγκινήσει διὰ παντός.

Ἐν σφοδρᾷ ταραχῇ ἐπορεύθη ὁ Καῖϋ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «τῆς Εὐράτης». Τὸ προαίσθημά του λοιπὸν δὲν ἦτο ἀπατηλόν. Ὁ πατήρ του πράγματι ἐξήγησε τὴν χεῖρα τῆς Κλεμεντινᾶς Ἰουλίαν. — Αὐτὴ λοιπὸν ἐμελλε νὰ γείνη μητρὶς αὐτοῦ!

Ὁ Καῖϋ ἠγωνίζετο ἐνδομύχως φοβερὸν ἀγάνα, καὶ εἰς οὐδὲν ἤρχετο ἀποτελεσμά. Ἐνίοτε μὲν ἠγανάκτει συλλογιζόμενος ὅτι ἡ πρότασις τοῦ πατρὸς του δὲν ἀπεκρούσθη ἀμέσως καὶ ἄνευ δισταγμοῦ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀναλογιζόμενος ἀμερολήπτως τὴν θέσιν τῆς Κλεμεντινᾶς Ἰουλίαν, ἐτίθετο πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Ἦτο ἐν γένει ἀξία μομφῆς; Ὁ πατήρ του εἶχεν ὁμολογουμένως φήμην ἀμέπτου καὶ τελείου ἰππότητος, καὶ ὡς τοιοῦτος θὰ προσεφέρετο βεβαίως καὶ πρὸς αὐτήν. Ὡς σύζυγος τοσοῦτον περιφανοῦς καὶ εὐπόρου ἀνδρὸς προσεδόκα ἡ νέα τὰς ἀπολαύσεις τοῦ βίου, ἅς πάντοτε ἐστερήθη. Ὁ μέχρι τοῦδε βίος τῆς διέρρουσεν ἐν μονοτονίᾳ, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἀπεξημίωσεν αὐτήν διὰ τὸ σωματικὸν τῆς ἐλάττωμα, ἀλλὰ τὸνναντίον καθίστα αὐτὴ ἐπαισητότερον τὸ δυστύχημά τῆς τοῦτο. Ἴσως δὲ καὶ διὰ τῆς διανοητικῆς αὐτῆς ἀναπτύξεως καὶ ἡθικῆς μορφώσεως ἦτο ἀνωτέρα τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, αἵτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαφνέδουσι τὰς ἐλπίδας ἅς γεννῶσι. Μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας πάλιν ὁ Καῖϋ ἐνέπιπτεν εἰς ἐγωιστικὸς διαλογισμοῦς. Ἀνυπόφορον, ἀδύνατον, ἀκατάληπτον τῷ ἐφαινετο ὅτι ὁ πατήρ του ἐμελλε νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἠγάπα. Μάλιστα δὲ τῶρα ἀκριβῶς, ἕνεκα τῶν δυσκολιῶν ἅς συνήντα, συνηθάνετο πόσον θερμῶς, πόσον περιπαθῶς ἠγάπα αὐτήν. Καὶ ὅμως δὲν τῇ ἐξεδήλωσεν ὡς ἔπρεπε τὸν ἔρωτά του.

Ἀλλὰ καὶ ταύτας τὰς σκέψεις διεδέχοντο πάλιν ἄλλαι ἐν τῇ διανοίᾳ του. Ἦδύνατο ἡ Κλεμεντινᾶ νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ πατρὸς του καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γείνη σύζυγος αὐτοῦ τοῦ Καῖϋ; Καὶ θὰ συγκατετίθετο ποτὲ νὰ γείνη σύζυγός του; Δὲν ἐφανέρωσεν ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ; Τόσον αἰνιγματώδης ἐφαινετο εἰς αὐτὸν ἡ νεανίς αὐτῆ.

Καὶ ἔπειτα: Ὅσον ὀλίγην ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν εἶχε πρὸς τὸν πατέρα του ὁ Καῖϋ δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐμφυτον καὶ ὑπέροχον εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ.

Ἦτο ψυχρὸς ἐν τῇ πρὸς τὸν πατέρα συμπεριφορᾷ του, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ προσποιῆται, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῆς τιμῆς καὶ τοῦ νικητοῦ καθήκοντος κατείχετο ὑπὸ ἐνὸς μόνου αἰσθήματος — τοῦ αἰσθήματος τῆς ἰδίας ὑποταγῆς ὑπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ν' ἀπαίτη αὐτήν.

Καὶ ἂν ἀκόμη ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις τις [μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἂν ἡ Κλεμεντινᾶ Ἰουλίαν ἐδίδεν εἰς αὐτὸν τὴν προτίμησιν — ἔμενεν ὅμως καὶ ἄλλο τι ἐμπόδιον: ἡ θυγάτηρ τοῦ Καῖϋ.

Ὁ Καῖϋ ἠγάπα τὸ θυγάτριόν του μετὰ τοσαύτης τρυφερότητος ὥστε καὶ μόνῃ ἡ ἰδέα περὶ τῆς ἐλαχίστης ἐτι ἀστοργίας ἐκ μέρους δευτέρας μητρὸς ἐτρόμαξεν αὐτόν.

Πλὴν τοῦτου δὲν ἐγνώριζεν ἐπαρκῶς τὸν χαρακτῆρα τῆς Κλεμεντινᾶς Ἰουλίαν. Ἦδύνατο νὰ κρίνῃ μόνον ἐκ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων. Ἦτο ἄρα γε αὐτὴ πραγματικῶς τοιαύτη, οἷαν τὴν ἐφαντάζετο, καὶ ὡμοίωζε ἄρα καθ' ὅλα πρὸς τὴν ἄλλην Κλεμεντινᾶν Ἰουλίαν, τὴν τεθνεῶσαν σύζυγόν του;

Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς θυγατρὸς του, τόσον ἐπουσιώδη καὶ τόσον ἀσήμαντα ἐφάνησαν εἰς τὸν Καῖϋ πάντα ὅσα εἶχε σκεφθῆ πρὸ μικροῦ, ὥστε ἀπέβαλεν ἀμέσως πᾶν ἴχνος δισταγμοῦ καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ ὅσον τάχιστα. Ἦ εἰκὼν τοῦ θυγατρίου του ἀπέδωκεν αὐτῷ αἰφνης ὄλον τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἐξήγει ἡ καρδία του.

Ὁ Καῖϋ ἐπιστρέψας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εὗρε τὸν πατέρα του παρόντα ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπερ ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτοῦ κατῴκει· ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν λύπην του ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην δὲν τὸν εἶχεν ἰδῆ εἰσεῖται, καὶ τῷ ἀνῆγγειλεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡρῶν ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ.

«Καὶ διὰ ποῖον λόγον ἐγκαταλείπεις τόσον αἰφνιδίως τὸ Ἀμβουρῆρον;» ἠρώτησεν ὁ κόμης Φέλιξ. Τὴν φορὰν ταύτην ἐφαινετο ἐν τῇ ἐρωτήσει μᾶλλον εὐάρεστος ἐκκληξίς ἢ λύπη ἐπὶ τῇ προσεχεῖ ἀναχωρήσει τοῦ υἱοῦ του. Ὁ κόμης εἶχεν ἀόριστόν τι προαίσθημα ὅτι τὸ περὶ γάμου σχεδίων του ἐμελλε νὰ διασταυρωθῇ ὑπὸ τοῦ

Καῖϋ, ἂν ἔμενεν ἐνταῦθα, διὰ τοῦτο ἦτο ἐβεξήγητος· ἡ χαρὰ του ὅτε ἔκουσε τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ.

Ὁ Καῖϋ ἀπήντησε καὶ ἀνέφερε συγχρόνως ὅτι ἀπεχαιρέτισεν ἤδη τὴν οικογένειαν Σλειβέν.

«Ἦσουν ἐκεῖ; ἔρχεσαι ἐκεῖθεν;» ἠρώτησεν ὁ κόμης Φέλιξ μετὰ περιεργείας, ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ καλύψῃ. Τῶρα ἐφαινετο εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ἀφύσικον, ὅτι δὲν ἀνεκοίνωσε μέχρι τοῦδε εἰς τὸν Καῖϋ τὰ σχέδιά του.

Ὁ Καῖϋ ἐμάντευε τί ἐσκέπτετο καὶ τί ἠδύνατο ὁ πατήρ του κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ἀίσθημα τί νικητῆς στοργῆς ὦθει αὐτόν εἰς τὸ νὰ ἀναγγεῖλῃ πρώτος εὐάρεστον εἰς τὸν πατέρα του εἰδησιν.

Καὶ ὅμως, ὅτε ἠτοιμάζετο νὰ ὁμιλήσῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶρῃ λόγους. Ἐβλεπεν ἐνώπιόν του τὴν τεθνεῶσαν μητέρα του, εἶτα δὲ ἀνελογίζετο τὴν Κλεμεντινᾶν Ἰουλίαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ πατρὸς του καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ φρικῆς.

Ὅπως διάφορος ἦτο ἤδη ὁ κόμης Φέλιξ. Ἦ περιέργεια νὰ μάθῃ ἂν ἔγεινε λόγος περὶ τῆς προτάσεώς του, ἂν ἡ Κλεμεντινᾶ Ἰουλίαν ἔλαβεν ἤδη ἀπόφασιν, ὑπερνικήσεν ὅλους τοὺς προτέρους δισταγμούς του. Κατὰ πρώτην ἴσως φορὰν τῶρα, ὅπου ἐπρόκειτο περὶ ἰδίων συμφερόντων τῆς καρδίας του, ὁ κόμης ἀπάλασε τὴν συνήθη αὐτῷ ψυχρότητα ἐν τῷ σκέπτεσθαι.

«Ἐχω νὰ σοῦ κᾶνω μιαν ὀσπυδαίαν ἀνακοίνωσιν, πρὶν χωρισθῶμεν, Καῖϋ» ἤρχισε λέγων ὁ κόμης Φέλιξ, καὶ παρετήρει μετὰ συντόνου προσοχῆς τὴν ὄψιν τοῦ υἱοῦ του. «Ὁφείλω νὰ σοῦ κᾶνω αὐτὴν τὴν ἀνακοίνωσιν. Ἐξήγησα σήμερον τὸ πρῶτὴν τὴν χεῖρα τὴν κομησῆς Κλεμεντινῆς Ἰουλίαν.»

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐκδηλώσῃ οἷον δῆποτε ἐκκληξίαν, ὁ Καῖϋ ἐκλίμεν ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν, ἐξέπεμπε τὸν καπνὸν τοῦ σιγαρέτου διὰ τῶν βραχίωνων, καὶ εἶπε: «Τὸ ξεῖρα.»

Ὁ κόμης ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν. Διὰ τῆς συντόμου ἀπαντήσεως τοῦ Καῖϋ οὐ μόνον αἱ δυσάρεστοι συνέπειαι τῆς ἀνακοίνώσεως ταύτης ἤφροντο, ἀλλὰ καὶ ἐγεννᾶτο εἰς τὸν κόμητα ἡ ἐλπίς ν' ἀκούσῃ νέας καὶ εὐαρέστους ἴσως εἰδήσεις.

«Δὲν ἔκαμαν λόγον ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα φὸν Σλειβέν περὶ τῆς ἐπισκέψεώς μου, καὶ περὶ τῆς προτάσεώς μου;»

Ὁ Καῖϋ ἔκαμεν ἀρνητικὴν κίνησιν. Ἐπηκολούθησε βραχεῖα τις σιγῇ. Ὁ κόμης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν χρυσὴν ταμβακοθήκην, ἠνέωξε καὶ ἐκλείσεν αὐτὴν πάλιν, ἔκαμψε τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς δεξιᾶς του καὶ ἔξυσε τὴν κεφαλὴν του. Ἦσθάνετο μεγάλην δυσκολίαν νὰ ἐρωτήσῃ πάλιν· ἀνέκφραστον στενοχωρίαν!

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐκάθητο ἐκεῖ ἀπέναντί του μετὰ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἡσυχίαν, μετὰ ἀπάθειαν, ἦτις ἐξέφραζε μομφὴν καὶ περιφρόνησιν συγχρόνως, ἦτο ἀφόρητος εἰς τὸν κόμητα.

Καὶ ὅμως ἠρώτησεν οὕτως:

«Λοιπὸν ἡ ἰδία ἡ κόμησσα Κλεμεντινᾶ Ἰουλίαν ὡμίλησε περὶ τῆς προτάσεώς μου;»

«Ναί!» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ καὶ περιωρίσθη πάλιν εἰς αὐτὴν τὴν βραχυτάτην ἀπάντησιν.

«Σὲ παρακαλῶ, ὁμίλει, Καῖϋ. Ἦ ὀλιγολογία σου μετὰ βασιλεύει καὶ μαρτυρεῖ ὀλίγην εὐδιακρισίαν.»

Ἄλλ' ὁ Καῖϋ ἔμενεν ἀναίσθητος. Αὐτὴ ἡ προφανὴς ἐρωτικὴ ἀνεπιμονησία, ἦτις εἰς νεαρόν τινα ἔραστον θὰ ἐφαινετο ἐνόητος καὶ συγγνωστῇ, ἀλλ' εἰς τὸν γηραιὸν κόμητα ἦτο ἀνάρμοστος καὶ ἀναξιοπρεπῆς, ἔφερε τὸν Καῖϋ εἰς ἀγανάκτησιν. Ὅσον καὶ ἂν ἐπάλασε πρὸς ἑαυτόν, δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ κύριος τῶν συναισθημάτων του.

«Λοιπὸν, Καῖϋ;» ἐπανέλαβεν ὁ κόμης.

«Δὲν ἐννοῶ, πατέρα!»

Ἦ ὄψις τοῦ γηραιῶ κόμητος μετεβλήθη ἐπαισητῶς. Τὸ πρόσωπόν του ἐκτριπίσθη, οἱ φαιοὶ ὀφθαλμοὶ προσέλαβον ἔκφρασιν ὀργῆς καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἔστρεψε τὴν μονόπτηραν σπασμωδικῶς κινουμένην.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν κατάρθρωσε νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν παρ' ὀλίγον ἐκτραχίαν ὀργὴν του, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ καὶ ἐνταῦθα τοὺς τοσαύτας ἐφαρμοσθέντας κανόνους τῆς συνέσεως.

«Ἐννοεῖς πολὺ καλὰ, Καῖϋ! Ἄλλ' ἅς εἶνε! Ἐννοῶ τὴν θέσιν σου. Ἀναλογίσεσθαι τὴν μακαρίτιδα μητέρα σου καὶ λυπεῖσαι, ὅτι εἰμπόρεσα νὰ τὴν λησμονήσω τόσον ταχέως. Ἄλλ' ἀπατάσαι! Ἄκριβῶς διότι ἔζησα τόσον εὐτυχῆς μετὰ τὴν ἐξάρτητον καὶ ἀλησιμόνητον ἐκείνην γυναῖκα, ὡρτίμασεν ἐν ἐμοὶ ἡ σκέψις νὰ νυμφευθῶ ἐκ δευτέρου. Ἦ προβεβηκυῖα ἡλικία μου, ἡ ἰδικὴ σου θέσις, καὶ ἄλλοι διάφοροι λόγοι μοὶ διήγγειραν φυσικῶς τῷ λόγῳ πολλοὺς δισταγμούς. Ἐπὶ τέλους ὅμως ὑπερίσχυεν ὁ φόβος τῆς ἐρημίας, τῆς

μοναξιάς, ὁ φόβος μήπως παραδοθῶ εἰς τὴν θλίψίν μου. Ἄν ἤμεθα πλησιέστεροι μεταξύ μας, Καϊῦ, ἂν ἔβλεπα ὅτι αισθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ ζῆς πλησίον μου, ἂν εὗρισκα ἀνακούφιση ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ φιλίᾳ σου, οὐδέποτε θὰ ἐλάμβανα τοιαύτην σκῆψιν καὶ τοιαύτην ἀπόφασιν. Ἄλλὰ σὺ ἔρχεσαι καὶ φεύγεις ὡς ἄν ξένος. Δὲν εἰσεύρω οὔτε κἀν ἂν θὰ σὲ ἐπανίδω πλέον, καὶ τῆς πρὸς ἐμὲ ἀδιαφορίας σου, Καϊῦ, ἔχω ἀποδείξει εἰς προηγούμενα συμβάντα. Οὐτε κἀν περὶ τοῦ γάμου σου μοῦ ὠμίλησες ποτέ.»

Ὁ κόμης ἐσταμάτησε καὶ ὁ Καϊῦ ἐτρόμαξε. Ἦξευρε λοιπὸν ὁ πατήρ του ὅτι ἦτο νυμφευμένος καὶ ὅμως δὲν τῷ ἀνέφερον ἕως τῶρα τίποτε περὶ τούτου. Ἡ εὐδιακρίσια αὐτῆ τὸν συνεκίνησε, προσέει καὶ ἡ ὅλη ὀμιλία τοῦ κόμητος ἕκαστη ἐντύπων εἰς αὐτὸν καὶ προὐκάλεσεν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἐπιεικέστερα, καὶ τρυφερότερα αἰσθήματα.

«Ἐχεις δίκη, πατέρα!» εἶπεν ὁ Καϊῦ. «Ἐπιδοκιμάζω ὅλα, ὅσα εἶπες. Συγχώρησέ με διὰ τὴν ἐπιφυλακτικότητά μου! Ἐπιθυμῶ μάλιστα νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω καλὰς ἀγγελίας. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐδέχθη τὴν πρότασίν σου, καὶ θὰ σοῦ εἴπῃ τὸ ναί.»

Ὁ γηραιὸς κόμης κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης συγκινήσεως καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὅλος. Ἐνηγκαλισθὴ τὸν Καϊῦ μετὰ θερμότητος καὶ κατησπίασθη αὐτὸν κατὰ πρώτην φοράν μετὰ τοσαῦτα ἔτη.

«Καϊῦ, παιδί μου!» ἐψιθύριζεν ὁ γέροντ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον ἀληθινὴν θερμότητα.

«Ἐχε γεία, ἀγαπητέ μου πατέρα!» ἔλεγεν ὁ Καϊῦ «εἶθε νὰ εἶσαι εὐτυχής.»

«Μὲ τὰς συντόμους ταύτας, καὶ ταχέως τὴν συνδιάλεξιν διακοπούσας προσφωνήσεις, κατέλιπεν ὁ Καϊῦ τὸ δωμάτιον.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ υἱοῦ του, ὁ κόμης Φέλιξ ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ κατόπτρου. Μὲ ἐρυθρόν τι μεταξωτὸν μανδήλιον ἀπέμαζεν ἐν δάκρυ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλ' ἔπειτα πάλιν ἔδωκεν εἰς τὸ σῶμά του τὴν συνήθη ὀρθίαν στάσιν καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ μὲ ὄψιν ἐκφράζουσαν τὴν σὺναισθησὶν τῆς ὑπεροχῆς ἀνθρώπου, κατανακίσαντος τοὺς ἀντιπάλους του διὰ τῆς συνέσεως.

Ὁ ἥλιος κατέχευε χρυσὰ βρυματὰ φωτὸς καὶ διηγάζε τὸ καταπράσινον δάσος τοῦ Δρόννιγγωφ, ἐν ᾧ μυριάδες πτηνῶν ἐνεφέλευον καὶ ἀναρίθμητα ἀόρατα ζωντανὰ πλάσματα ἀπῆλθον τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς.

Τὸ δάσος τοῦτο ἦτο τὸ λαμπρότατον κόσμημα τοῦ τόπου. Οὐδαμοῦ εὗρισκοντο φραιότερα δρυς, οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ὑπῆρχεν ἡρεμωτέρα ἐρημία, ἰερωτέρα ἡσυχία, οὐδαμοῦ σκιερότεροι, δροσερότεροι, ὑπὸ ἀγροτικῆς ποιήσεως περιβαλλόμενοι περιπατοὶ καὶ οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἔπνευσε τοσαῦτον καθαρὰ καὶ ὑγιὴς πνοὴ ὅσον ἐνταῦθα.

Εἰς ἡμισίαν ὥραν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως ἕκειτο τὸ κτήμα μὲ τὸ ἀνθρώπινον του, μὲ τοὺς ἀγρούς του, μὲ τοὺς λειμῶνας του, περιζωννύμενον ὑπὸ τοῦ καταπρασίνου δάσους, ἀπεριγράπτως ζωγραφικὸν καθιστάμενον ὑπὸ τῆς στενῆς λωρίδος ὕδατος, τῆς διασχίζουσας τοὺς ἐμπροσθεν τοῦ παλατιοῦ ἐκτεινομένους λειμῶνας.

Πόσον εὐχάριστος θὰ ἦτο ἐνταῦθα ὁ βίος, ἡ ἡμέρα ἀπόλαυσις

τῆς ζωῆς, ἄνευ φροντίδων καὶ μεριμνῶν, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν ἰδίαν συνείδησιν, ἐν ἀποκλειστικῇ θεωρίᾳ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ!

Μόλις πρὸ μικροῦ εἶχον τελειώσῃ οἱ ἐργάται τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ ἀρχοντικοῦ παλατιοῦ. Ἀληθῶς εὐγενῆς καλλονή, ἡ καλλονὴ ἐκείνη, ἦτις ζῆτε τὴν πραγμάτωσίν της ἐν τῷ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀτέχνῳ συνδυασμῷ ἀπλῶν θεμελιωδῶν χρωμάτων, περιέβαλλεν ὀλόκληρον τὴν ἔπαυλιν.

Αἱ σιδηραὶ κιγκλίδες, αἱ ἰδρυμένοι ἑκατέρωθεν τῶν λιθίνων κλιμάκων παρὰ ταῖς εἰσόδους, ἔλαμπον καὶ ἤστραπτον ἐκ τοῦ ἐπιχρυσωμάτος των, καὶ αἱ ὑπὸ πρασίνων περιλοκάδων περικεκαλυμ-

μένοι μελανόχροοι θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἀπετέλουν φραιότητα ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἡρεμὸν λευκότητα τῶν κεκοινωνημένων τοίχων.

Καὶ εἰς τὰ ἔξω τῆς ἐπαύλεως εἶχον ἐργασθῆ πολυάριθμοι ἐργάται ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας, οὕτως ὥστε τὰ πάντα, μέχρις αὐτοῦ τοῦ κομψῶς ἐπεξεργασμένου ξυλίνου περιστερεῶνος ἐπὶ τῆς παρακειμένης ἀλφῆς, ἔλαμπον καὶ ἤστραπτον. Καὶ ὀλοκληρὸς ἡ πόλις Σ. ἐλάμβανε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον περὶ τῆς ἀπροσδοκίτου ἐπιστροφῆς τοῦ κόμητος. Ὅχι μόνον ὁ κόμης Φέλιξ φθὸν Βίτοδωρφ ἐπέστρεφεν εἰς τὰ κτήματα αὐτοῦ εἶχε παραλάβῃ κληρονομικῶς παρὰ τῶν εὐγενῶν προγόνων του· ἀλλ' ἤδη συνωδεύετο καὶ ὑπὸ φραίας, εἰ καὶ μηκέτι νεαρᾶς γυναικός, τῆς ὁποίας τὴν ἐμφάνισιν μετὰ συντόνου προσδοκίας περιέμενον ὄλοι οἱ εὐγενέστεροι κύκλοι τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας.

Πάντες ἐγκωμιάζον τὴν εὐπροσηγορίαν καὶ φιλοφρονητικότητα τοῦ κόμητος, τὴν εὐκοινωνησίαν του καὶ τὴν — γενναιοδωρίαν του. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἰδιαίτερος προσεῖλκυσε τὴν γενικὴν πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν καὶ ἐμαρτύρει ὅτι ἡ εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος ἐπιστροφή του δὲν προῆλθεν ἐκ παροδικῆς ἰδιοτροπίας, ἦτο τὸ γεγονός ὅτι ὁ κόμης ἀμέσως ἐγένετο μέλος εἰς τινὰς λέσχας, εἰς τὰς ὁποίας ἐσύχναζεν ἐπιμελῶς καὶ ἐπαῖξε τὸ ἐσπέρως μὲ τὰ λοιπὰ μέλη, ἦδη δὲ εἶχε

κάμῃ καὶ διαφόρους ἐπισκέψεις εἰς τοὺς προκρίτους τῆς πόλεως καὶ εἰς ἄλλους πολίτας.

Ὁ γηραιὸς κόμης Σλείβεν ἦτο ὑπεράγαν εὐτυχῆς καὶ οὐχὶ ὀλιγώτερον εὐτυχῆς ἦτο καὶ ἡ σύζυγός του, εἰ καὶ ὑπὸ ὀλιγωτέρων ἐλπίδων ἐμφορομένη, ἐπὶ τῷ συνοικεσίῳ τούτῳ.

Ἀπαξ ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐπισκέφθη ἐν συνοδίᾳ μετὰ τῶν γονέων της τὸ Δρόννιγγωφ καὶ πλήρως χαρμόσυνον ἐκπλήξεως παρετήρησε τὰς φυσικὰς καὶ τεχνικὰς καλλονὰς τοῦ κτήματος τούτου, ὅπερ ἐμελλε προσεχῶς νὰ γείνη καὶ ἰδικὴ της ἰδιοκτησία.

Αἱ τρυφεραὶ καὶ ἀκατάπανστοι φιλοφροσύναι τοῦ κόμητος Φέλιξ συνεκίνησαν αὐτήν. Ἐν ὅλῃ δὲ τῇ φιλοφρονίᾳ συμπεριφορᾷ του, ἀκόμη καὶ ὅταν ἀπεριστάσεις ἀφῆνον αὐτοὺς μόνους ἐπὶ βραχύντινα χρόνον, ὁ κόμης ἐφαίνετο πλήρως εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν καὶ τὴν ἐλαχίστην δὲ ἐπιθυμίαν της ἐμάντευε καὶ προελάμβανε μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος, ὡς ἂν νὰ ἦτο νεαρὸς τις ἑραστῆς καὶ οὐχὶ ἀνὴρ πλησιάζων εἰς τὴν γερωντικὴν ἡλικίαν. Ἄλλ' ὅτι πρὸ πάντων ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὴν Κλεμεντίναν

ΕΥΤΥΧΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ.

Εἰκὼν ὑπὸ Marie Laux.

Ίουλιαν και τὰς τελευταίας ἀμφιβολίας περὶ τοῦ συνετοῦ τῆς πράξεώς της, ἦτο ὁ εὐγενέστατος τρόπος κατ' ὃν ὁ κόμης Φέλιξ ὑπεδείκνυε πῶσον ἠσθάνετο ἑαυτὸν εὐτυχῆ διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεώς του.

Ἐπανειλημμένος ὑπεμίνησεν ὁ κόμης τὴν μεγάλην δυσίαν εἰς ἣν ὑπεβάλλετο ἡ νεαρὰ γυνὴ ὑπανδρευομένη αὐτὸν τοσοῦτω πρεσβύτερον ὄντα, ἐν μακροτέρῳ δὲ τινι διαλέξει, γενομένη ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους, ἐξέφρασεν ὁ κόμης ὅτι τοσοῦτω μείζον εἶνε τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ καθήκον νὰ καταστήσῃ αὐτὴν εὐτυχῆ.

Ἡ Κλεμεντίνα Ίουλία παρέβαλλεν ἤδη μετὰ ποιᾶς τινος περιφρονήσεως τὴν ἀπότομον καὶ ἀλλόκοτον συμπεριφορὰν τοῦ Καίῦ πρὸς τοὺς εὐγενεῖς καὶ εὐλαβεστάτους τρόπους τοῦ πατρὸς του. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν καὶ κατέχων τοσοῦτον ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν, ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν μετὰ τοσαύτης ταπεινοφροσύνης καὶ ὑποταγῆς, ἐμβαλλομένης αὐτὴν εἰς ἀμηχανίαν, ἐνῷ ὁ Καίῦ προσελάμβανε ἀπέναντι αὐτῆς ἥθος προστατευτικόν, καθίστα αὐτῇ ἐπισιδητὴν τὴν ὑπεροχὴν του καὶ τοιοῦτοτρόπως δυσπρόστατοι καὶ προσέβαλλεν αὐτὴν.

Ἡ Κλεμεντίνα Ίουλία δὲν ἠδυνήθη νὰ λησιμονήσῃ καὶ νὰ συγχαρῆσθαι τὴν αὐθάδη οικειότητα, ἣν ἔδειξε πρὸς αὐτὴν ὁ Καίῦ τοσοῦτον ἀπότομος, καίτοι κατόπιν ἐζήτησε παρ' αὐτῆς συγγνώμην καὶ ἔδειξεν εὐκρινῆ μετάνειαν. Ἡ ἐκ τῶν ἀπογοητεύσεων καὶ τῆς ἀπομονώσεως τραφεῖσα ὑπερηφάνειά της κατεξανίστατο πάντοτε κατὰ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τοῦ Καίῦ, τολμήσαντος νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτὴν κατὰ τοιοῦτον τρόπον.

Ἡ Κλεμεντίνα Ίουλία ἦτο ἀστυρῶς ἀριστοκρατικὴ, καὶ ἀκριβῶς ἡ μετρία οικονομικὴ κατάστασις τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἐνεδυνάμωσε τὰς κοινωνικὰς προλήψεις της, ἀντὶ νὰ τὰς ἐξασθενώσῃ. Ἐξέτιμα πολλάκις τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους περισσότερον ἢ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, ἐνῷ ἀπαναντίας ὁ Καίῦ μετὰ τὴν ἐλευθεροφροσύνην του ἀπέκρουε πᾶν ὅτι περιωρίζετο εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ὕψιν, ἐξέτιμα δὲ μᾶλλον τὴν οὐσίαν.

Μετ' ὅλα ταῦτα, ἡ νεαρὰ κόμηςσα ἐσέβετο τὸν Καίῦ· τὰ τελευταία μάλιστα συμβάντα διήγειραν ἐν τῇ καρδίᾳ της αἰσθημὰ τι οὐ μόνον ἀπλοῦ σεβασμοῦ ἀλλὰ καὶ θερμῆς συμπαθείας πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχεν ἤδη ἐκλέξῃ, προσεπάθησε ταχέως νὰ καταπνίξῃ τὸ αἰσθημὰ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη εἰμὴ ὀλεθρίας συνεπειᾶς. Παρακάλεσεν τὸν Καίῦ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον, ἠθέλησε μόνον νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της.

Ἄλλ' ἡ παράκλησις αὕτη δὲν ἐπήγαγε μόνον ἐξ ἠθικῆς περισκεψέως καὶ προνοίας, ἀλλὰ προήλθεν ἐπ' ἴσης καὶ ἐκ — φιλαυτίας: ἡ κόμηςσα ἐπεθύμει ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν δυσαρέσκειαν, δυναμένη νὰ προέλθῃ ἐκ νέων μετὰ τοῦ Καίῦ συναντήσεων, καὶ διὰ τοῦτο ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον, εἰ καὶ ἐγίνωσκε καλῶς τὸ μέγεθος καὶ τὴν βαρῦτητα τῆς ἀπαιτήσεώς της.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ ἠγέρθησαν μεταξύ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Σ., πλὴν τῆς περιεργείας καὶ τῆς εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ καὶ ἀποκαταστάσει τοῦ κόμητος Βίτσωρφ, καὶ ἄλλα αἰσθημὰτα: φθόνος, ζηλοτυπία καὶ κερδοσκοπία. Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἤμισα ἀπηλλαγμένος ἦτο συγγενὴς τις τοῦ κόμητος, ὅστις ἐν τῇ πόλει ταύτῃ συχνότατα ἦτο τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας καὶ κακογλωσσίας οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ιδιοτροπιῶν του ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἄτακτον βίον ὃν διήγεν.

Εἰς προτέρους χρόνους ὁ βαρώνος Οἰγος φὸν Βόμστορφ ἦτο ἀληθῆς εὐπατριδῆς ἐν τῇ ἀρίστη σημασίᾳ τῆς λέξεως. Ἄλλ' οικονομικὰ δυσχερεῖαι, ἐπελθούσαι μετὰ τὴν ἀπώλειαν σημαντικῆς περιουσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐμφυτος κλίσις πρὸς ἀλλοκοτοὺς καὶ παραβόλους περιπετείας καὶ ἡ μεγάλη καὶ δαπανηρὰ ματαιοφροσύνη καὶ κενοδοξία, ἤγαγον τὸν βαρῶνον, πρῶτον ταγματάρχην ἐν τῷ οὐγγρικῷ στρατῷ, εἰς παντελῆ παρακμὴν καὶ πτώσιν.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γενέθλιόν του πόλιν Σ., καὶ ἐξῆ ἐνταῦθα, μέρος μὲν ἐκ μικρᾶς τινος συντάξεως, χορηγούμενης αὐτῷ παρὰ τῆς ἀστυρικῆς κυβερνήσεως, μέρος δὲ, (καὶ αὕτη ἦτο ἡ ἀφθονωτέρα πηγὴ) ἐκ τῶν ἀλλοτριῶν χρημάτων.

Εἰς τὸ νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς καλλιτέρους οἴνους, τὸν Medoc καὶ τὸν καρπαντίν, ὁ βαρώνος ἦτο ἐξοχος, εἰδικὴ ἱκανότης· ἀλλ' ἂν οἱ πνευματώδεις οἶνοι ἐφερόν ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ φυσικὸν πνεῦμα τοῦ βαρῶνου εἰς ὀξυτέραν καὶ ζωηροτέραν ἔκφρασιν, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἡ συνήθεια αὕτη οὐδαμῶς συνετέλει οὔτε πρὸς ἀφέλειαν τῆς ὑγείας του, οὔτε πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν οικονομικῶν του, οὔτε πρὸς βελτίωσιν τῆς φήμης του.

Εἰς τὸν κόμητα Φέλιξ ἡ συγγένεια αὕτη ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ εὐχάριστος. Μετὰ τινος προεισαγωγικῆς διαλέξεως ἐδήλωσεν ὁ κόμης εἰς τὸν ἐξάδελφόν του, ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ τῷ παράσχῃ μηνιαίον τι χρηματικὸν χορηγήμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῆς ἐθνικῆς τραπέζης τὴν πρῶτην ἐκάστου μηνός· ἀπήτησεν ὅμως παρ' αὐτοῦ, — μετ' ὅλον τὸν σεβασμὸν ὃν ἔτρεφε πρὸς τὰς ἀρετὰς του — ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΝΤΕΓΚΑΤΣΑΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 33).

2. Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Β'. ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΝ ΚΑΙΝΗ ΤΟΥ ΜΟΛΤΚΕ. Εἰκὼν ὑπὸ H. Lüders (ἐν σελ. 37).

3. Η ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΤΟΥ ΜΟΛΤΚΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΤΟΥ ΛΕΡΤΕ. Εἰκὼν ὑπὸ H. Lüders (ἐν σελ. 41).

Μεγάλην ὀλοσέλιδον εἰκόνα τοῦ ἄρτι ἀποθανόντος στρατάρχου Μόλτκε μετὰ ὀλίγων βιογραφικῶν σημειώσεων εὐρίσκουσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐν τῷ γ'. τόμῳ (ἔτ. 1887, σελ. 246) τῆς ἡμετέρας Κλειοῦς.

Ἡ πρώτη τῶν σήμερον ἐν τῇ Κλειοῦ δημοσιευμένων εἰκόνων παριστᾷ τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον Β'. πενθούντα παρὰ τῷ νεκρῷ τοῦ γηραιοῦ στρατάρχου. «Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπώλεσα ὀλόκληρον στρατιάν» εἶπεν ὁ Γερμανὸς αὐτοκράτωρ ὅτε ἤκουσεν ὅτι ὁ Μόλτκε ἀπέθανεν· καὶ πράγματι σπανίως ἐξεδηλώθη τοσοῦτον ἄλογος ἐν πάσῃ γωνίᾳ τῆς Γερμανίας ὅσον ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, σπανίως δὲ ἐπεδαψιλεύθησαν μείζονες τιμαὶ ἢ περὶ τὸ φέρετρον αὐτοῦ. Μίαν σκηνὴν ἐκ τῆς μεγαλοπρεπεστάτης κηδείας παριστᾷ ἡ δευτέρα εἰκὼν, ἣτι τὴν μετακόμισιν τοῦ νεκροῦ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Λέρτε. — Ἡ Γέφυρα Μόλτκε δι' ἣς διήλθεν ἡ νεκρικὴ πομπὴ προχωροῦσα πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ Λέρτε ἦτο κεκαλυμμένη μετὰ πένθιμον στολισμὸν καὶ μετὰ κολοσιαία νεκροστάσια φωτοβολοῦντα. Ὅλα τὰ περὶ τὴν πλατείαν ἀγάλματα ἔχουσι πένθιμον περιβολήν, ἡ δὲ ἀνωθὶ τῆς μεσαίας ἀψίδος τῆς Γεφύρας ἐγειρομένη προτομὴ τοῦ Μόλτκε μετὰ τοῦ βᾶθρου αὐτῆς ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ στέφανων καὶ δαφνῶν.

Ὁλόκληρος ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τοῦ Λέρτε ἦτο πένθιμος κεκοσμημένος, ἔξωθεν δὲ τῆς αὐτοκρατορικῆς αἰθούσης ἐστήθη πένθιμος ἐξέδρα ἐφ' ἣς ἀπετέθη τὸ φέρετρον μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας.

Ἐκ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου ἐξεκίνησεν ἡ νεκρικὴ πομπὴ κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν. Ἠκολούθουν τὸ φέρετρον ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας, οἱ ὀδηγοῦντες τὸ πένθος συγγενεῖς τοῦ Μόλτκε, οἱ Γερμανοὶ ἡγεμόνες καὶ ἡγεμονίδαι, οἱ ἀπεσταλμένοι ξένων ἡγεμόνων, οἱ πρέσβεις, ὁ Ἀρχικαγκελλάριος, οἱ στρατάρχαι, ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, οἱ διοικούντες στρατιωτικὰ σώματα στρατηγοί, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ στόλου ναυαρχος, οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπουργοί, τὰ προεδρεῖα τῶν Βουλῶν, οἱ ἀπεσταλμένοι ἀλλοδαπῶν στρατῶν καὶ τῶν συνταγματῶν ἂν ὁ Μόλτκε ἦτο στρατηγός, οἱ ἀξιώματικοὶ τοῦ γενικοῦ Ἐπιτελείου ἐν σώματι, οἱ στρατηγοί, οἱ στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι τῶν Πρεσβειῶν, οἱ ἐπιτροπαὶ τῶν διαφορῶν ὑπαλλήλων καὶ δημαρχιῶν τοῦ κράτους, τὰ μέλη τοῦ Ράιχσταγ, τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Πρωσικῆς βουλῆς, τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματούχων καὶ αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν διαφορῶν συλλόγων. — Ὁλόκληρος ἡ φρουρὰ τοῦ Βερολίνου ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὴν Αὐτοκρατορικὴν ἀπέδιδε τὰς τιμὰς. Ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα εἶχον μεσίστιον τὴν γερμανικὴν σημαίαν. Ἰδιαίτερα ἀμαξοστοιχία ὑπὸ τοῦ Κράτους παρεχομένη μετέφερε τὸν νεκρὸν εἰς Creisau, ἔνθα ἐτάφη ἐν ὠραιστάτῳ ἐντὸς τερπνοῦ ἀνδῆρου σηκῷ, ἰδρυθέντι ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἔτει 1868 κατὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του.

4. ΕΥΤΥΧΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Marie Laux (ἐν σελ. 44).